

EDITURA PARALELA 45

AVANPOST

Redactare: Maria-Gabriela Constantin
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADU, TITUS

Hornuri de argint / Titus Radu. - București : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-23-2638-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Titus Radu

Hornuri de argint

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

În ziua în care am primit ordin să plec cu Dino la dresaj am rămas uimit, pentru că Dino era deja dresat, în plus, era recunoscut pe toată bucata aceea mică de frontieră drept un câine de pază foarte bun, ba chiar periculos în absența mea, pentru că eu eram singura ființă de care asculta pe lumea asta. În rest, agresa pe oricine, om sau animal, cu convingerea lui câinească și sinceră că îmi face o favoare ori dreptate sau că, din punctul lui de vedere, așa trebuie să stea lucrurile. Mă gândeam că, probabil, motivul acestui ordin ar fi anumite lipsuri în comportamentul lui Dino, pe care nu le-am băgat de seamă, dar pe care le-au observat superiorii mei și poate le-au și bârfit cu eleganță la un pahar de coniac, idee care, ca să fiu sincer, mă irita, însă căpitanul Pupăză, căruia îmi permiteam să-i spun Florin – evident, doar atunci când nu mai era nimeni de față –, m-a asigurat că Dino e un câine extraordinar.

— Dar nu avem niciun câine de urmă în pichetul nostru, iar cei de la București ne presează, mi-a explicat Florin. E vorba de un fel de organigramă obligatorie, mai pe scurt, e un ordin pe care trebuie să-l executăm. Pe certificatul lui Dino scrie „câine de pază și apărare” cu grad de maior și cred că în curând va deveni colonel, dar nouă ne trebuie neapărat și un câine care să fie dresat pentru a lua urma.

L-am întrebat ce se întâmplă dacă Dino devine colonel – mi-era teamă să nu fie detașat la o unitate militară de rang superior, la Batalion de pildă, și, în felul acesta, să-l pierd, dar căpitanul Pupăză m-a liniștit că nu se va întâmpla așa ceva, singurul lucru care se va schimba odată cu creșterea în grad a lui Dino va fi că i se va mări considerabil rația de mâncare, pentru că un câine colonel are dreptul la mai multă carne decât un câine locotenent, de exemplu.

— Deci ai împușcat doi iepuri dintr-odată, mi-a spus căpitanul. Executăm ordinul venit de la București, asta pe de o parte, și așa scăpăm și noi de o grijă, apoi îi asigurăm lui Dino o bătrânețe liniștită, cu o rație de carne îndestulătoare. Și, până la urmă, pe cine vrei să trimiț? s-a uitat Florin la mine cu ochii lui spălăciți și a desfăcut brațele a neputință.

Chiar așa, m-am gândit, pe cine să și trimiți, câtă vreme eram doar doi subofițeri în tot pichetul. E drept că amândoi aveam terminat

cursul de dresaj și eram ambii „conductori câine”, după cum suna denumirea oficială a acestei aptitudini, din care rezultă ceva misterios, ba chiar tenebros, pentru că, dacă ai fi spus „șofer câine”, lucrurile ar fi fost foarte clare, pe când „conductor câine” te duce cu gândul la niște talente aproape ieșite din comun pentru „conductor”, nu pentru câine, firește. Așadar și eu, și celălalt subofițer, Pinteia Ilie, eram la fel de talentați și de enigmatici în calitatea noastră de „conductori”. Deosebirea o făcea faptul că Pinteia Ilie era căsătorit, iar eu nu. Mai mult decât căsătorit, Ilie era singur la muiere, așa cum se vorbea prin sat, adică nu mai avea nicio drăguță – deși uniforma i-ar fi permis-o –, în schimb, femeia lui nu era chiar așa de singură la bărbat, de aceea o detașare a lui Ilie pentru câteva luni ar fi fost periculoasă.

Dar, dincolo de vorbele din sat, pe care eu le detestam, iar Florin se prefăcea că nu le înghite, adevărul este că Dino era mai inteligent decât Aramis, câinele lui Ilie, ciobănesc german și el, dar mult mai prost dresat și mai urât.

Aici eram de acord și eu, și căpitanul Pupăză.

— Vezi, a surâs cu niște buze subțiri, pe cine să trimit?

Am tăcut amândoi. După câteva momente, Florin și-a mângâiat bărbia și m-a invitat să iau loc. El stătea deja pe scaunul din spatele biroului, de unde îmi tot explicase avantajele care se vor revărsa asupra lui Dino atunci când se va isprăvi toată tevatura – adică peste trei luni – și când pe certificatul lui va scrie „câine de pază, de apărare și de urmă”. Mai ales „de urmă”, pentru că de pază și de apărare e bun aproape orice câine, dar ca să ia urma trebuie să aibă ceva mai mult, un talent special, iar Dino pare un câine special.

Îmi trăsesem scaunul lângă soba de teracotă – deși se desprăvărise, era încă frig – și ascultam dezinteresat ce-mi spunea căpitanul. Până la urmă, știam că am să plec și nici nu era nevoie de atâtea explicații din partea lui Florin, ar fi fost foarte simplu să-mi prezinte sec ordinul de plecare, iar eu să fiu în situația să aleg: mă supun sau demisionez.

De demisie nici nu putea fi vorba. Ajunsesem în urmă cu doi ani în satul acela, unde am fost trimis după ce am terminat școala de subofițeri, și mă simțeam bine acolo.

Mi-a plăcut încă de la început, din prima zi. Mergeam încrezător pe ulița de la ieșirea din sat care duce către pichetul de grăniceri, acolo unde trebuia să mă prezint.

La capătul drumului, am poposit vreo câteva minute în fața ultimei case, care arăta părăsită, și m-am odihnit cu o inimă atât de ușoară, încât am început să plutesc. Pe lângă mine au trecut mai mulți săteni, cărora nici nu le-am răspuns la salut – mi s-a reproșat mai târziu –, mi se părea că înotau și ei prin lumina ca de miere și arătau cel puțin la fel de fericiți ca mine. Am auzit frânturi dintr-o ceartă a doi tineri, dar cuvintele lor nu erau aspre. De la o vreme s-au depărtat unul de celălalt, ca și cum s-ar fi despărțit, iar băiatul i-a strigat fetei, care umbla prin soare ca un fulg, că toți banii sunt la el. Ea a râs ușor și zâmbetul ei a început să se ridice peste castanii din fața casei și peste acoperișul de țigla roșie. Aerul s-a umplut de vocea ei caldă: și ce dacă?

Zâmbeam și eu, învăluit de nepăsarea ei tânără, și nu știu cât aș mai fi stat acolo, dacă fata nu ar fi venit din cer drept către mine:

— E de vânzare, să știți.

Am coborât în ochii ei negri.

— Ce? m-am mirat.

— Casa, a zis fata. Casa e de vânzare.

Am zâmbit, i-am mulțumit că mi-a spus și ea a continuat să vorbească despre faptul că, dacă mai trece mult timp și nu se va muta nimeni acolo, se va dărăpăna cu totul. Problema e că lumea nu prea se mai mută la țară, iar puținii orașeni – de obicei pensionari – care vor o casă în localitatea aceea preferă totuși să locuiască la strada mare, unde e asfalt, nu aici, în capul satului, unde drumul e de tină, nici măcar pietruit nu este, și după fiecare ploaie mai zdravănă abia mai umbli din cauza noroiului.

— De asta cred că e destul de ieftină, a chicotit, de parcă ar fi spus o glumă.

Eu am tăcut și am rămas atârnați amândoi de cerul care venise peste castani.

— S-ar putea ca și pământul de lângă ea să fie de vânzare. Două hectare. Și cu al casei, ar fi trei hectare, domnule ofițer, s-a uitat fata la mine.

Am vrut s-o întreb dacă e din părinți japonezi, așa părea după ochi, și să-i spun că de fapt sunt subofițer.

Dar nu am deschis gura, îmi era bine să lenevesc acolo și să-mi închipui cum ar fi să am o căsuță cu atâta pământ împrejur și aproape de pichet. Deja eram aranjat în visul meu, care stătea umăr la umăr cu o fată, dar visele ei nu le putea bănuși nimeni. Nu înțelegeam de ce nu mai pleacă și am întrebat-o unde e unitatea de grăniceri – ca și cum nu aș fi știut –, ea mi-a arătat cu mâna, eu m-am întors și am plecat fără să mă mai uit înapoi.

*

În casa aceea l-am crescut pe Dino. Pentru că într-adevăr a fost o casă ieftină la cumpărare și un împrumut bancar e floare la ureche pentru cei care poartă o uniformă militară: țara trebuie mereu apărată, iar a-i ucide pe cei care o amenință va fi întotdeauna o meserie sigură, cu un venit garantat, bancherii știu asta.

Pe Dino l-am luat de la mama lui înainte de a deschide ochii, pentru că născuse doar doi pui, unul mai dolofan decât celălalt, dar mai ales pentru faptul că se anunța o mare bătălie pentru ei, așa cum era de fiecare dată când Cara aducea căței pe lume. Toată lumea își dorea un pui de la Cara, o cățea frumoasă, drăcoasă și renumită pentru mofturile ei când venea vorba de împerechere, nimeni nu știa pe cine avea să accepte atunci când era în călduri – perioadă în care trebuia lăsată liberă, altfel devenea morocănoasă și retrasă –, se pare că o făcea în secret, însă întotdeauna cu rezultate uimitoare. Cu un an înainte de Dino și fratele lui, născuse un singur cățel, negru ca tăciunile și care ulterior s-a dovedit rău ca un diavol. Fără să știe ce zace în el, căpitanul Pupăză i l-a făcut cadou unui ofițer de la jandarmi, iar după ce a crescut, câinele a devenit spaima celor vânați de jandarmi și a infractorilor mai îndărătnici în timpul anchetelor, pentru că în fața Ducelui erau toți sinceri. Se zvonea că, atunci când ataca, ochii Ducelui își schimbau culoarea, iar în fața unei fiare negre cu ochi roșii era destul de greu de rezistat. Ani de-a rândul, Cara a produs din împerecherile ei enigmatice numai câini de elită, așa încât toți se întrebau cine este tatăl acestor pui de excepție. Unii ziceau că ar fi un lup rătăcit prin nesfârșita pustă maghiară, de care nu ne despărțea decât o fâșie de pământ, alții că ar fi un vulpoi uriaș – pentru că unii pui s-au născut mai roșcați –, iar după ce Ducele a comis câteva is-